

DEPRESIUNEA NIȘCOVULUI

Studiu geomorfologic

Planșele menționate în carte se regăsesc pe CD-ul atașat la sfârșitul cărții

GABRIELA TAULESCU

DEPRESIUNEA NIȘCOVULUI

Studiu geomorfologic

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2014

Colecția PĂMÂNTUL - CASA NOASTRĂ

Referenți științifici: C.S.I. dr. Lucian Badea
Prof. dr. Ion Zăvoianu
Prof. dr. Alexandru Nedelea

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Angelica Mălăescu

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TAULESCU, GABRIELA

Depresiunea Nișcovului : studiu geomorfologic /

Gabriela Taulescu. - București : Editura Universitară, 2014

Bibliogr.

ISBN 978-606-28-0124-3

911.3(498 Depresiunea Nișcovului)

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062801243

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2014
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

CUPRINS

PREFAȚĂ	7
INTRODUCERE	9
ISTORICUL CERCETĂRIILOR	13
Capitolul 1	
POZIȚIA GEOGRAFICĂ ȘI LIMITELE	16
Capitolul 2	
GEOLOGIA ȘI EVOLUȚIA PALEO - GEOMORFOLOGICĂ	23
2.1. Elemente stratigrafice	24
2.2. Elemente structural-tectonice	27
2.3. Evoluția paleo-geomorfologică	29
Capitolul 3	
CARACTERISTICI MORFOMETRICE ȘI MORFOGRAFICE ..	33
3.1. Analiza morfometrică	33
3.1.1. Hipsometria	33
3.1.2. Adâncimea fragmentării (energia reliefului)	35
3.1.3. Densitatea fragmentării	37
3.1.4. Geodeclivitatea	39
3.1.5. Expoziția versanților	41
3.1.6. Curbura	43
3.1.7. Ierarhizarea rețelei de văi	45
3.1.8. Modelele morfometrice ale bazinului	46
3.2. Analiza morfografică	54
3.2.1. Interfluviile	54
3.2.2. Văile	56
Capitolul 4	
TIPURI GENETICE DE RELIEF	63

4.1. Relieful Structural.....	63
4.2. Relieful petrografic	67
4.3. Glacisurile	71
4.4. Suprafețe și nivele de eroziune	72
4.5. Terasale	74
4.6. Lunca și albia minoră	83
Capitolul 5	
MODELAREA ACTUALĂ A RELIEFU LUI	90
5.1. Factorii care influențează modelarea actuală	90
5.1.1. Factori geologici	90
5.1.2. Factori climatici	94
5.1.3. Factori hidrologici	108
5.1.4. Factori pedogeografici	113
5.1.5. Vegetația – rol protector	117
5.1.6. Factorul antropic	121
5.2. Procese de modelare și formele rezultate	127
5.2.1. Procese gravitaționale de versant	127
5.2.2. Procese hidrodinamice de versant	137
5.2.3. Procese de albie	150
5.2.4. Estimarea eroziunii solului	155
5.2.5. Susceptibilitatea versanților la procese gravitaționale	160
Capitolul 6	
IMPACTUL ACTIVITĂȚILOR ANTROPICE ASUPRA RELIEFULUI	162
Capitolul 7	
REGIONAREA GEOMORFOLOGICĂ	171
Capitolul 8	
CONCLUZII ȘI PROPUNERI PENTRU O FOLOSINȚĂ DURABILĂ A FORMELOR DE RELIEF DIN DEPRESIUNEA NIȘCOV	179
BIBLIOGRAFIE	183

PREFAȚĂ

Lucrarea de față reprezintă una dintre tezele de doctorat, coordonate de subsemnatul, cu obiective geografice din *bazinul hidrografic al Buzăului*. Toate acestea se încadrează, mai mult sau mai puțin, unei idei anume, că dezvoltarea durabilă a oricărei regiuni (unități) trebuie să pornească de la câteva aspecte geografice specifice. În cazul Buzăului este vorba de *poziția specifică* de legătură între Depresiunea Brașovului (inclusiv Transilvania) cu teritoriul extracarpatic, respectiv către Dunăre și Marea Neagră (Gr. Posea, 1982). Totodată, acest bazin hidrografic mai are și un alt specific general, acela că încadrează cel mai complex sector subcarpatic al României (Curbura), determinând, în lungul său dar și lateral (prin afluenți), un număr mare de *depresiuni subcarpatice tipice*.

Depresiunea Nișcovului reprezintă unul dintre aceste tipuri, iar specificul său geografic (dominant geomorfologic) se impune a fi cunoscut și luat în considerare într-o viziune de dezvoltare durabilă, în cadrul unei viitoare regiuni teritoriale a României. Subliniem însă, că *viitoarea regiune teritorială a României*, pentru a fi durabilă, trebuie să fie, *în mod obligatoriu, o regiune științifică*, documentată de specialiști în geografie și economie, și numai după aceea aprobată de politicieni (Gr. Posea, 2014).

Se poate spune, deci, că specificul geografic al depresiunii Nișcovului este prima idee în care se încadrează publicarea acestei teze de doctorat, deoarece dezvoltarea durabilă viitoare trebuie să aibă la bază studiul geografic al acesteia, pornindu-se de la harta reliefului. Ori, lucrarea de față reprezintă tocmai o astfel de bază geografică, pentru tot bazinul Nișcovului, ca *model local de dezvoltare durabilă* în cadrul arealelor carpato-subcarpatice ale Curburii.

În amănunt, lucrarea prezintă *principalele elemente ale reliefului local*, specificul acestora și legătura, diversificată în timp, între formele de relief și procesele geomorfologice, dar și față de celelalte elemente de mediu (geologie, hidrografie, climă, pedologie, activități umane etc.). Totodată, teza, fiind o lucrare de doctorat, analizează separat și aprofundat fiecare element de relief

și rolul acestuia în cadrul unic al depresiunii. Spre exemplu, autoarea descrie, numai la modul necesar, principalele caracteristici geologice care influențează relieful, dar merge la amănunte interesante despre lunci, terase, glacisuri, versanți, precum și despre procesele geomorfologice naturale și declanșate de om etc. Toate acestea au fost cartografiate separat și în detaliu, apoi reunite într-o hartă generală geomorfologică. Această hartă poate fi citită și însușită cu ușurință de oricine dorește să cunoască această deosebită și tipică depresiune subcarpatică.

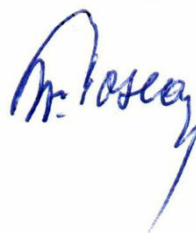
Pentru publicul larg, importantă este *structura generală geografică* a acestei depresiuni. Numai de la această structură se poate contura o viziune viitoare de dezvoltare durabilă, încadrată însă în trepte regionale tot mai superioare, mergându-se până la cadrul întregului bazin hidrografic al Buzăului, dar și al României, și chiar, cu o anume remarcă, de specific european.

Menționăm, totodată, și multiplele precizări asupra trecutului istoric al acestei depresiuni și al unor obiective turistice specifice. Amintim, în trecut, mănăstirile, unele biserici vechi, tabăra de elevi și peisajul acesteia, vestita tabără de sculptură de lângă Mănăstirea Ciolanu ș.a. Dar, mai amintim noi, și „Drumul doamnei Neaga”, precum și impresiile domnitorului Carol I despre această depresiune, înainte de a vedea „Sfinxul de Bucegi” și de a deveni „Regele de la Sinaia”.

Dacă citim, cu oarecare atenție, această carte, reținem și *metodele amănunțite de cercetare* și studiu, dar observăm și un *stil didactic de nivel superior*, care evidențiază, cu mai multă claritate, specificul fiecărui capitol și al lucrării în ansamblu. Deci, s-o citim!

București, 2014

Prof. Dr. docent H.C. Grigore Posea

INTRODUCERE

Regiunea subcarpatică a reprezentat nu numai un spațiu pericarpatic original mai nou creat aflat la exteriorul Carpaților Orientali și Meridionali dar și unul de îndelungată și densă populare, căruia geografii i-au acordat o atenție deosebită, încă de la începuturile cercetării sale. Acest spațiu de sub munte a reprezentat pentru aproape toți geografii, indiferent de generație și profil, o atracție și în același timp o probă de virtuozitate geografică. Aceasta, pentru că în cea mai mare parte peisajul subcarpatic nu pare a fi nici montan, sau dacă ne oprim la culmi cel mult niște masive muntoase periferice, nici deluros, decât dacă le asociem văilor și depresiunilor care-i fragmentează. În decursul secolului trecut au existat un număr mare de geografi care s-au consacrat acestei unități geografice și au elaborat un însemnat număr de teze de doctorat, publicând numeroase volume și articole referitoare la spațiul subcarpatic. Studiile nu s-au oprit însă aici și chiar din primul deceniu al acestui secol tânăra generație de geografi deja a elaborat și susținut cinci noi teze de doctorat având ca obiect de studiu acest spațiu geografic.

Începutul cercetărilor mele geomorfologice asupra Depresiunii Nișcovului datează din perioada perfecționării mele prin studii masterale când, la propunerea Prof.univ.dr. Nicolae Popescu, am abordat acest subiect ca temă de dizertație. A urmat apoi sub aceeași îndrumare o continuă preocupare pentru diversificarea cercetărilor în vederea elaborării unei teze de doctorat al cărei subiect să se înscrie printre studiile de geomorfologie regională ale Subcarpaților de la Curbură.

Prezenta lucrare are ca scop principal înțelegerea și explicarea corelațiilor dintre caracteristicile geomorfologice ale bazinului hidrografic al Nișcovului, procesele de modelare actuală și impactul acestora asupra modului de utilizare al terenului care să poată deveni un argument în elaborarea programelor de dezvoltare durabilă regională și locală. Astfel am pornit de la premisa că în mod firesc între acestea există o strânsă dependență, pe baza căreia pot fi evaluate tendințele recente și actuale de evoluție morfodinamică, în vederea reducerii sau stopării proceselor de degradare a terenurilor.

Urmărind această considerație am acordat o atenție sporită analizei în care primează raporturile dintre tipologia formelor de relief, definite sub aspect morfologic și morfometric, procesele de modelare asociate, cu accent pe procesele actuale, modul de utilizare al terenurilor și influențele acestuia asupra reliefului în Depresiunea Nișcovului. De asemenea au fost elaborate evaluări cantitative și calitative prin care s-au evidențiat ponderea diferitelor tipuri de suprafețe din cadrul bazinului și parametrii definitorii ai potențialului morfodinamic al reliefului. Pentru aceasta pe lângă investigațiile repetate în teritoriu am folosit o serie de metode analitice de cabinet, în mod deosebit pentru prezentarea parametrilor morfometrici. De asemenea s-a apelat la relaționarea acestor elemente cu particularitățile geologice și pedologice ale substratului, dar și cu o evaluare a tendințelor actuale a proceselor geomorfologice actuale, în corelație cu schimbările modului de utilizare a terenurilor, ca factor de risc geomorfologic.

Un sprijin deosebit în definirea caracterelor geomorfologice l-am avut în numeroasele surse bibliografice care se referă direct sau parțial la această regiune. Confruntarea lor pe teren și observațiile de teren mi-au permis identificarea unor elemente geomorfologice majore referitoare îndeosebi la relieful fluviatil și la procesele geomorfologice actuale, condiționate de oscilațiile nivelului de bază, ce au avut loc în aria de confluență a Nișcovului cu Buzăul. Iată de ce **Culoarul Buzăului**, alcătuit dintr-o alternanță de îngustări impuse de traversarea axelor anticlinale și largiri în care s-au format depresiuni alungite pe axele sinclinale, ne-a obligat să extindem cercetările noastre asupra întregului bazin morfohidrografic al Nișcovului depășind cadrul strict al depresiunii. Astfel prezentul studiu a inclus atât aria de joncțiune a teraselor Nișcovului cu cele ale Buzăului, cât și conul de dejecție al Nișcovului în raport cu care a evoluat întreaga depresiune. Practic atât culmile subcarpatice limitrofe Depresiunii Nișcov – culmea Istriței și culmea Lapoș-Ciolanu – precum și depresiunea propriu-zisă s-au conturat în același timp și din aceleași cauze cu cele ce au definit Culoarul Buzăului. În toată evoluția sa Nișcovul a resimțit în bazinul său toate pulsațiile pe care le-a suferit Buzăul. În acest sens amintim aici că suprafețele de nivelare din cuprinsul depresiunii se racordează cu nivelul inferior și cu cel intermediar subcarpatic. De asemenea încadrarea perfectă a teraselor văii Nișcovului în sistemul general de terase al văii Buzăului și a afluenților lui permite racordarea morfogenetică a acestora pe întregul bazin hidrografic. Faptul că la obârșia Nișcovului apar dovezi ale continuității culoarului depresionar la vest printr-o succesiune de bazinete este interpretată ca resturi ale unei suprafețe de acumulare lacustră provenite din transgresiunea din Cuaternarul Mediu ce a pătruns aici tot prin Culoarul Buzăului.

Doresc să-i mulțumesc în mod deosebit domnului **Prof.univ.dr.doc. HC Grigore POSEA**, coordonatorul meu la această lucrare, care a acordat un permanent sprijin și ajutor în elucidarea diverselor probleme teoretice și practice apărute în analiza specificității geomorfologice a zonei studiate.

Mulțumesc de asemenea colegilor geografi din Catedra de Geomorfologie-Pedologie a Facultății de Geografie din Universitatea București pentru sprijinul și buna colaborare dovedite atât în perioada investigațiilor cât și în utilizarea unor tehnici GIS pentru elaborarea materialului cartografic.

Totodată aduc profundul meu omagiu regretatului **Prof. univ. dr. Nicolae POPESCU**, sub a cărui îndrumare științifică a demarat acest studiu încurajându-mă în cercetările de teren și în elaborarea primelor referate.

Gabriela Taulescu

ISTORICUL CERCETĂRILOR

Datorită necesității cunoașterii structurii geologice în scopul exploatării resurselor minerale, primele studii asupra zonei subcarpatice în general, au fost elaborate de către geologi (I.P. Ionescu Argetoia, 1918, D.M. Preda 1917, H. Grozescu, 1918, M.G. Filipescu, 1942, T. Joja, 1946, I. Athanasiu, 1945 etc.).

W. Teisseyre (1907) într-un studiu consacrat faunelor de moluște neogene din România descrie printre altele și noi specii de unionide meoțiene și daciene, unele dintre acestea provenind din regiunea văii Nișcovului. De menționat că W. Teisseyre atribuie dacianului și depozitele pe care le considerăm astăzi de vârstă romaniană.

În studiul referitor la stratigrafia și paleontologia miocenului superior și pliocenului din Muntenia, K-Krejci-Graf și W.Wenz (1931) fac referiri și la unele situații întâlnite pe valea Nișcovului. Separând etajul romanian, K. Krejci-Graf (1932) consideră că romanianul superior de pe Valea Seacă - la nord de satul Vadu Săpat, poate fi echivalat cu stratele superioare cu paludine din Slovenia.

În 1926 în lucrarea „Structura geologică a regiunii subcarpatice din partea de sud a județului Buzău”, Otto Protescu descrie formațiunile geologice care aparțin seriilor miocene și pliocene și care se găsesc încălecate de breția sării, la confluența văii Nișcovului cu Valea Unghiului și a Văii Tisăului cu Valea Grecului.

O. Bolgiu (1954) descrie genul *Teisseyreomya*. Materialul paleontologic și pe care s-a bazat propunerea acestui gen provine din regiunea văii Nișcovului.

Dacă la început abundau informațiile litologice și paleontologice, ulterior s-a aprofundat cunoașterea evoluției tectonice a acestei trepte de relief și s-au ridicat și primele probleme de natură geografică, mai importante fiind cele legate de fizionomia formelor de relief și de evoluția acestora.

Cercetarea geografică din primele decenii ale secolului XX a condus la elaborarea unor lucrări cu caracter general (David M. 1931, Nordon A. 1933, Mateescu Șt. 1930, Popp N. 1936, 1965, Rădulescu N. Al., V. Mihăilescu 1936, 1945).

Morfologia este prima care a atras atenția cercetătorilor și prin urmare a fost cel mai mult studiată, urmărindu-se în mod special raportul reliefului cu structura geologică, forme de relief, analiza teraselor și a nivelelor de eroziune, evoluția reliefului și a rețelei hidrografice, procesele de modelare. În lucrarea intitulată „România - Geografie Fizică” (1936), V. Mihăilescu face prima prezentare geomorfologică a Subcarpaților, în general, și cu referiri la subdiviziunile lor pe anumite sectoare, încadrând Dealurile Buzăului în Subcarpații Munteniei.

După anul 1955 numărul lucrărilor geografice a crescut extrem de repede, ele fiind legate pe de-o parte de cercetările realizate de mulți geografi care au avut ca subiect de teză de doctorat anumite unități subcarpatice iar pe de altă parte de rezolvarea unor programe de cercetare ale diverselor instituții economice.

Începând cu deceniul șase al secolului trecut, lucrările de geomorfologie proliferază permițând cunoașterea evoluției reliefului subcarpatic (N. Grumăzescu 1973, Gr. Posea 1971, 1973), a unităților de relief (N. Popp, 1939, L. Badea, 1963, Tr. Naum, 1961, Dida Popescu, 1970, 1971), a proceselor de modelare actuală (Madleine Alexandru 1964, D. Bălțeanu 1971, 1974, Gr. Posea 1969, 1971, M. Ielenicz 1979, 1980, N. Popescu 1981, s.a.).

În anul 1964, L. Badea și Gh. Niculescu în lucrarea „Harta morfostructurală a Subcarpaților dintre Slănicul Buzăului și Cricovul Sărat” caracterizează formele structurale și evidențiază adaptarea morfologiei la condițiile geologice. Astfel cele trei zone morfostructurale analizate se deosebesc și din punct de vedere geomorfologic.

Dida Popescu (1970) în „Observații geomorfologice asupra teraselor din Subcarpații cuprinși între valea Buzăului și Valea Slănicului de Buzău” semnalează terasa a V-a a Buzăului, care apare sub formă de umeri pe valea Nișcovului precum și terasa a IV-a și pe care le consideră de vârstă cuaternară. În „Observații geomorfologice în Depresiunea Nișcovului” (1971) Dida Popescu prezintă particularitățile geomorfologice ale depresiunii și etapele de evoluție ale acesteia: una de modelare a zonelor interfluviale și o altă etapă de modelare a depresiunii propriu-zise sau cuaternară. De asemenea Dida Popescu în articolul „Degradări de teren în Subcarpații Buzăului”, face o evaluare a indicilor cantitativi și a proceselor geomorfologice actuale, stabilind pentru Subcarpații Buzăului sectoare cu indici de degradare deosebiți.

În anul 1979, L. Badea și colaboratorii săi au publicat articolul „Urmele unei transgresiuni din cuaternarul mediu în Subcarpații dintre Buzău și Cricov”, afirmând că resturile de trepte de nivelare (350–380 m) de pe ambii versanți ai depresiunii au o poziție periferică ariei ocupate de depozitele lacustre, ceea ce ar corespunde cu suprafața de oscilație a marginilor lacului pleistocen mediu

în sectorul dintre Buzău și Cricov și de modelare în aceste condiții. O dovadă a ritmicității modelării de ansamblu o constituie fragmentele de terase.

În 1984, Gr. Posea și L. Badea au elaborat și publicat harta „Unitățile de relief (Regionarea geomorfologică), pentru întregul teritoriu al României; în această hartă, Subcarpații Buzăului sunt divizați în: Dealurile Nișcovului, Dealurile Priporului, între Cricov și Buzău și Dealurile Dâlma - Blidișel, între Buzău și Slănic.

Lucrările referitoare la potențialul climatic au avut atât caracter general (Clima R.S.R., Monografia geografică a României, Atlasul Climatologic), dar și local de exemplu „Studiul climatic” elaborat de Octavia Bogdan și colab., în 1974, pentru Subcarpații dintre Teleajăn și Slănic. I. Munteanu și colaboratorii, elaborează în anul 1972 prima hartă a solurilor Subcarpaților Buzăului la scara 1: 100.000.

Primele date științifice asupra învelișului biotic al Subcarpaților Buzăului aparțin lui D. Brândză (1883) și D. Grecescu (1898) care au fost completați ulterior de C.C. Georgescu (1954), I. Șerbănescu (1963), Evdochia Pușcaru-Soroceanu și colab. (1963), I. Morariu, Todor I. (1966), R. Călinescu (1966), Ana Popova-Cucu, Cristina Muică, Drugescu C. (1976), I. Zaharia (1999), C. Ciocârlan (2000).

Vegetația Subcarpaților Buzăului a fost menționată în lucrări cu caracter general (P. Enculescu 1924, 1938, N. Doniță și colab., 1976).

Caracteristicile Subcarpaților Buzăului sunt redată în unele lucrări de sinteză regională (V. Tufescu 1966, V. Mihăilescu 1966, Valeria Velcea, Al. Savu, 1982, Ielenicz M. et al., 2003), în Monografia Geografică a României, vol. I; Geografia României, voi. I și II; monografiile geografice ale județelor Prahova și Buzău precum și în lucrări de sinteză elaborate de cercetători de la Institutul de Geografie din București: „Cercetări geografice asupra mediului înconjurător în județul Buzău (1986)”, „Potențialul mediului din Subcarpații județului Buzău” (1989).

În anul 2008, apare postum, sub îngrijirea colegilor Lucian Badea și Șerban Dragomirescu din Institutul de Geografie al Academiei Române, lucrarea „Subcarpații dintre Prahova și Buzău. Studiu geomorfologic sintetic”, avându-l ca autor pe Gh. Niculescu, în care sunt reunite într-un studiu de geomorfologie regională toate preocupările autorului pentru un studiu unitar, monografic, ale acestui spațiu subcarpat.

Capitolul 1

POZIȚIA GEOGRAFICĂ ȘI LIMITELE

Depresiunea Nișcov situată în bazinul omonim se află localizată în Subcarpații Curburii în partea central-sudică a Subcarpaților Buzăului având următoarele coordonate geografice ale punctelor extreme:

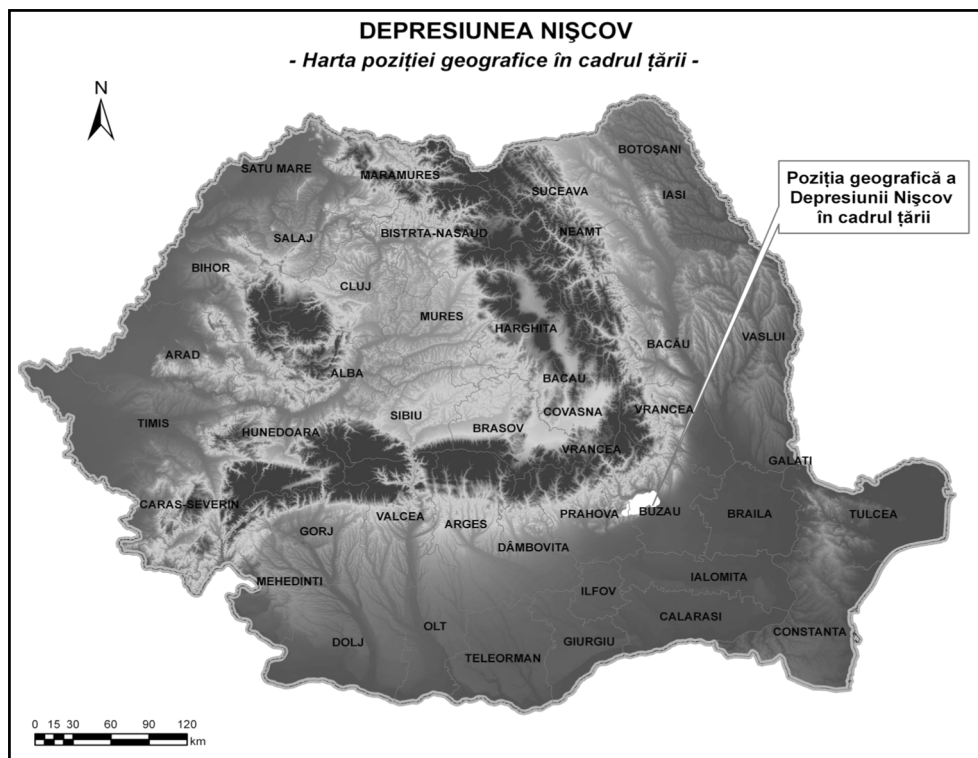

Fig. 1.1. Poziția geografică a Depresiunii Nișcov.

- Extremitatea nordică este situată în Piscul Roșu fiind marcată de paralela de $45^{\circ}15'39''$ latitudine nordică și de meridianul de $26^{\circ}38'45''$ longitudine estică;

- Extremitatea sudică se află în apropierea bazinului de recepție al pârâului Valea Unghiului marcată de paralela de 45°06'18" latitudine nordică și de meridianul 26°24'54" longitudine estică, în dreptul bisericii din localitatea Marginea Pădurii;

- Extremitatea vestică a bazinului Nișcovului este situată în apropierea vârfului Plaiul Lung la 45°06'50" latitudine nordică și 26°23'25" longitudine estică;

- Extremitatea estică, situată la confluența Nișcovului cu Buzăul se află la 45°11'42" latitudine nordică și la 26°45'30" longitudine estică.

Astfel bazinul se extinde între punctele extreme nord-sud pe aproximativ 14,40 km, iar de la est la vest pe aproximativ 30,0 km, având o suprafață de aproximativ 208,8 km², iar lungimea totală a pârâului Nișcov fiind de 41,51 km.

Vintilă Mihăilescu în lucrarea „Dealurile și Câmpiile României” (1966) localizează Depresiunea Nișcovului ca o unitate de relief situată în Subcarpații Buzăului¹ și Cricovului Sărat, situați la est de râul Teleajen al căror peisaj diferă de cel din vest datorită evoluției morfologice. Depresiunea Nișcovului se remarcă printr-o vale cu terase frumos dezvoltate, longitudinal, de-a lungul pârâului cu același nume, „care se deschide ca o gură de pânză”² în valea Buzăului. Morfologic bazinul Nișcovului se suprapune pe trei forme de relief dominante: Dealurile Lapoș - Ciolanu în treimea nordică, Depresiunea Nișcov în partea centrală și Dealurile Istriței în treimea sudică.

Din punct de vedere geologic bazinul aparține zonei externe cutate a Subcarpaților, în apropierea avântfosei ce se suprapune pe marginea nordică a platformei Moesice.

Biopedoclimatic bazinul aparține climatului temperat-continental moderat de dealuri cu temperaturi medii anuale cuprinse între 8°-10° și precipitații medii anuale cuprinse între 600-800 mm, fiind situat în etajul nemoral ce cuprinde în această zonă două subetaje: cel de gorun/stejar și cel al fagului.

Hidrografic pârâul Nișcov este afluent pe dreapta al Buzăului cu care confluează în apropiere de limita Subcarpaților cu Câmpia Română și cu care prezintă un curs aproape paralel pe direcție SV-NE: Limitele bazinului morfohidrografic Nișcov sunt date de cumpăna de ape ce îl separă spre nord de ceilalți afluenți ai Buzăului, iar spre sud de afluenții Prahovei și Ialomiței respectiv Cricovul Sărat și Sărata.

¹ Mihăilescu, V. în lucrarea „Dealurile și Câmpiile României” (1966) a folosit denumirea de Subcarpații Buzăului descriind unitățile de relief situate la est de Teleajen ce se diferențiază de cele din vest datorită evoluției morfologice ce a avut loc în bazinul cu același nume.

² Această precizare a determinat extinderea arealului studiat și în Culoarul Buzăului.

DEPRESIUNEA NIȘCOV
- inclusiv partea inferioară a bazinului Nișcovului din Culoarul Buzăului -

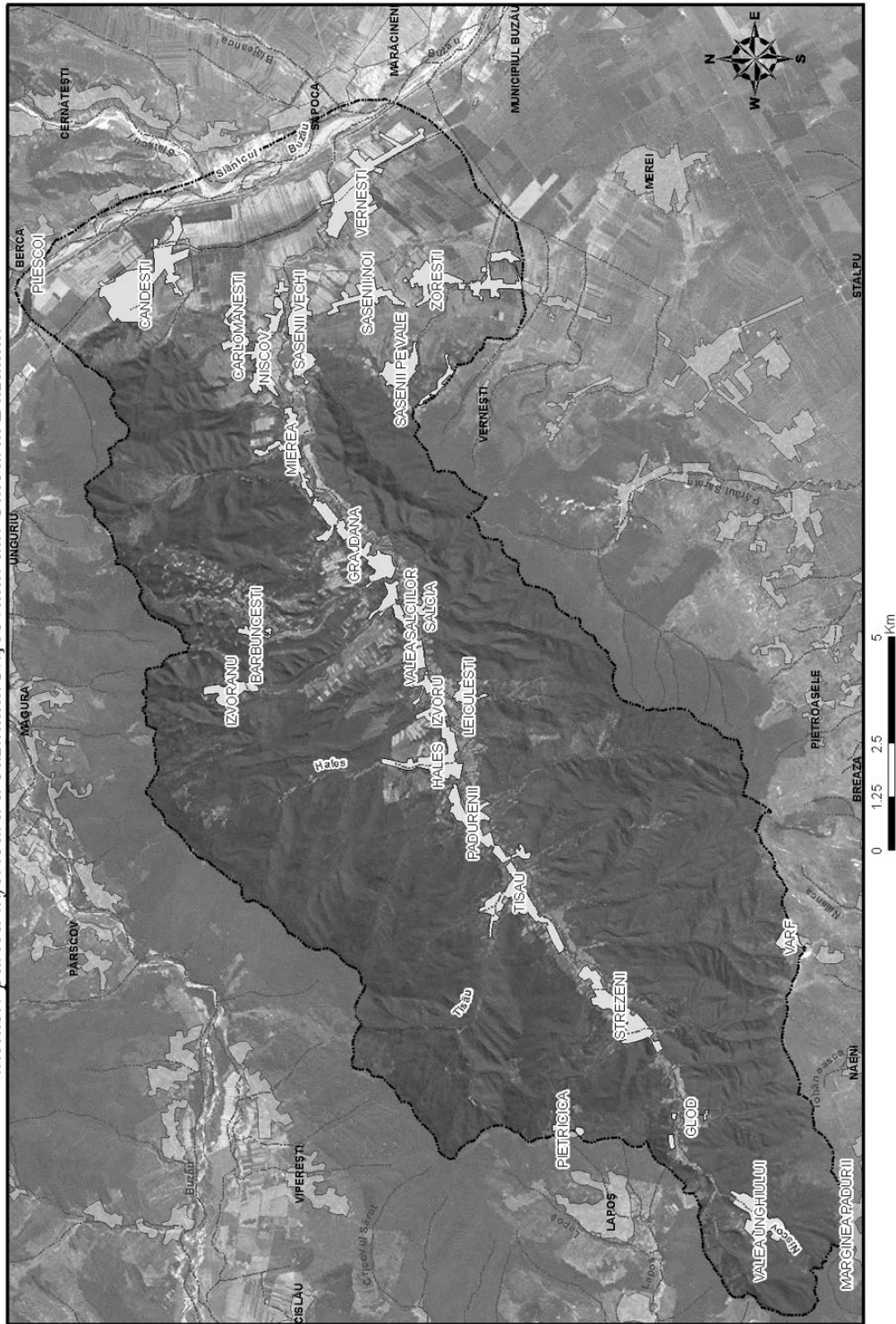

Fig.1.2. Așezarea Depresiunii Nișcov – imagine LAND-SAT

Fig. 1.3. Subunitățile de relief ale Subcarpaților Buzăului
(după Geografia României, vol. IV)

Interfluviul stâng (Fig. 1.4 și Fig. 1.5.), pornind de la confluența Nișcovului cu Buzăul, urmează lunca și terasele Buzăului până în dreptul localității Cârломănești pe o direcție SE-NV, păstrând aceeași direcție generală, interfluviul intră în zona deluroasă (Dealurile Lapoș - Ciolanu), traversând Pădurea Solnița, Plaiul Hodob, Pășunea „La Patru Canapele” până în Piscul Roșu, din acest punct direcția generală a interfluviului, deși prezintă numeroase sinuozități, se axează pe un aliniament general NE-SV până în vârful Fântâna Hoților (753,4 m).

Din Piscul Roșu până la Fântâna Hoților interfluviul urmărește următoarele reperi: Vârful Cerbului (539,6 m), Plaiul Socilor, Vârful Cetățuia (631,2 m), Vârful Brad (661,7 m), Poiana Brașovului și Piscul Dracului.

Din vârful Fântâna Hoților interfluviul are o direcție N-S prin vârful Lapoș, localitatea Pietricica până în vârful Glod (427,9 m) de unde se reia direcția NE-SV a interfluviului prin Plaiul Lupoia, Vârful Mireș (441,7 m), Plaiul Lung, situat în apropiere de obârșia Nișcovului și care reprezintă cel mai vestic punct al bazinului.

Interfluviul drept (Fig. 1.6.), care își are punctul de pornire în vârful Plaiul Lung (525,4 m) prezintă trei segmente cu tot atâtea direcții generale:

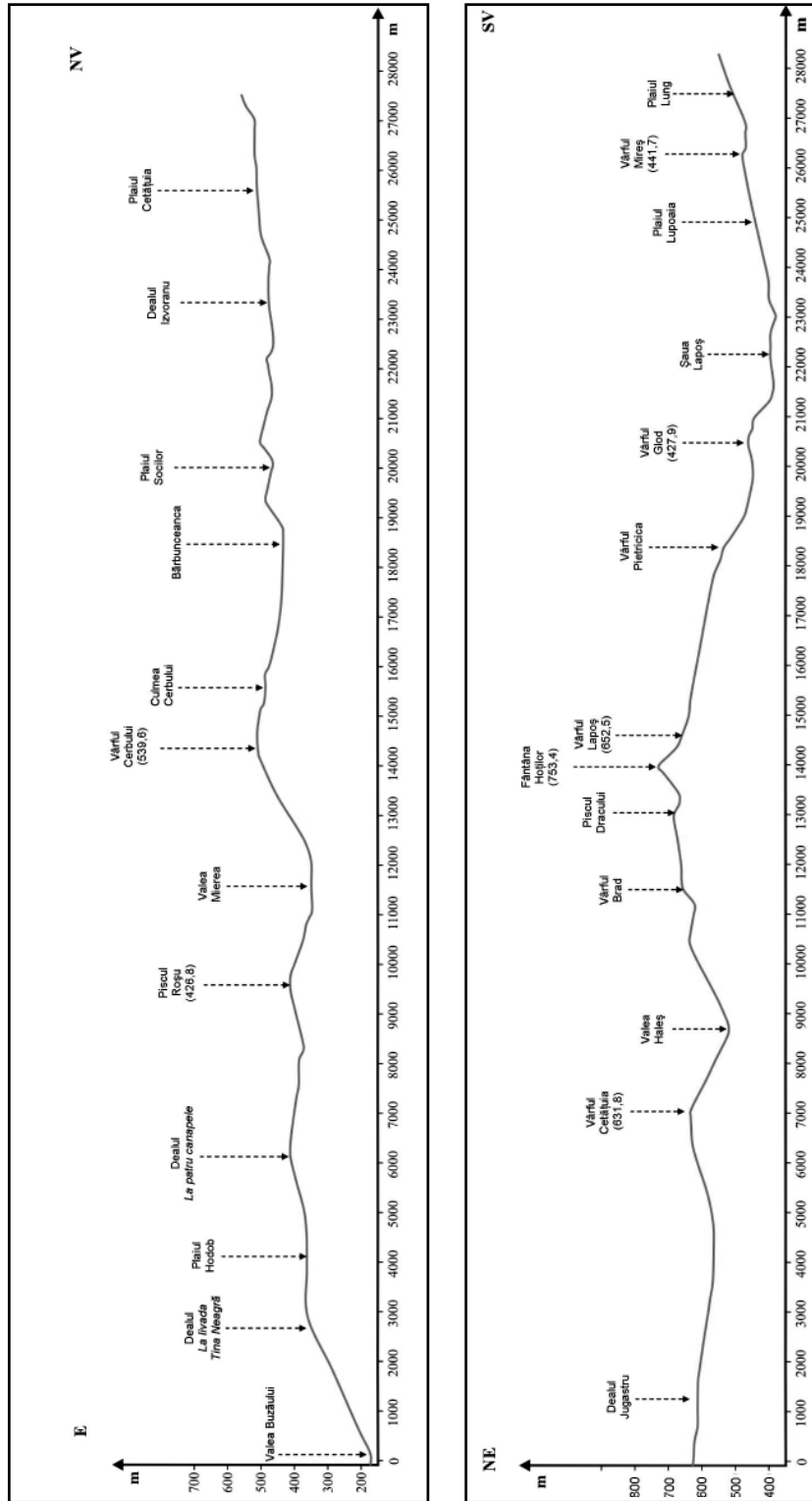

Fig.1.4., Fig.1.5. Profile longitudinale de interfluviu – interfluviul stâng al Nișcovului.